

Liefde en andere overvloed

Bart Stouten

Liefde en andere overvloed

Roman

DEEL I

Als zijn leven een schilderij was, zou het een doek van Vermeer zijn, dacht Jeroen Jacobs. Precieus, een spel met donkere en heldere kleuren die tevoorschijn treden uit hun anonimiteit, verbrijzeld door een *camera obscura*.

In de hal van het appartementsgebouw waar hij woonde had een van de bewoners ooit een kopie van *Het melkmeisje* opgehangen, alsof het de anonimiteit van het gebouw doorbreken wilde, de komst aankondigen van een belangrijke boodschap, het licht van een andere wereld.

Soms keek Jeroen naar *Het melkmeisje*, naar de mand met het brood en de waren waartussen haar kan stond opgesteld. Hij kende haar, maar hij kende haar nog niet goed genoeg. Er was nog zoveel dat ze vertellen moest aan de eenenzestigjarige man die Jeroen was, bijna twintig jaar ouder dan haar schepper op zijn sterfbed.

Door het meisje al te vaak te laten spreken tot hem, was Jeroen in de melk die vanuit haar kruik traag in een schaal vloeide, de voedzame kracht van zijn spartaans leven gaan herkennen. Hij hield van die metafoor. De schaars ingerichte ruimte, het laatste eiland van zijn kleine archipelago van kamers in de zee van het verleden, trok hem aan als een plaats waar je doet wat je moet om te overleven, ver weg van alle luxe en overdaad.

Mensen verlangden naar status en rijkdom, maar Jeroen niet. Waarom zou hij? Er was al zoveel. Hij was een dichter die erkend wilde worden. Hij was het ook wel. Dacht hij. Hoopte hij. Zeker wist hij het niet. Maar dat kon ook niet. Zekerheid zou de muts op de kaars van het dichten zijn.

Ergens, bij een reviewer van de *Poëziekrant*, had hij gelezen over zijn liefde voor associatieve taal die zich bewust blijft van haar mogelijkheden en grenzen. Dat zinde hem wel. Hij zag zijn verzen trillen als elektronen rond een geladen kern, flitsen als dansende lichamen onder de stroboscoop van verwoede taal.

Vermeer was een stil rolmodel geworden voor Jeroen: hij had matigheid uitgebeeld, zijn schildersblik zelf was uit op dosering en perspectief, je kon zo zien dat hij nergens verlangde naar opsmuk en sier. Kleur en licht, meer leek hij niet nodig te hebben. Kleur en licht, daarmee schreef ook Jeroen zijn beste verzen.

De inkomsthal van Jeroens appartementsgebouw moest ongeveer even groot zijn als de kamer van *Het melkmeisje*. Tevens gedroeg het buitenlicht zich op een gelijkaardige wijze als in het schilderij. Het gleed binnen door een hoog raam, viel schuin neer op de vloer, raakte onderweg, in een bundel vol stralen die stoeien met minuscule stofdeeltjes, de ouderwetse, met moderne, reclaimedrukwerk-werende klevers tot voorzichtigheid manende brievenbussen van de acht bewoners. Het licht scheen op acht geheimen, maar liet ze intact. Slechts af en toe zag je een belastingbrief door de gleuf priemen, een in plastic verpakt boek van een webwinkel, een krant die te laat zou worden gelezen.

Op een keer vond Jeroen een raar briefje in zijn brievenbus. Afzender: Renate De Leeuw. Geen adres. Renate De Leeuw? O ja, Jeroen had ooit een Renate De Leeuw ontmoet. Maar waar ook alweer? 'Ik moet het gezicht kennen,' zei hij tegen zichzelf.

Jeroen vond wel vaker rare briefjes in zijn bus. In het tijdperk van sms en e-mail kwamen er nog steeds handgeschreven brieven, meestal van bejaarde dames die zijn adres losgepeuterd hadden. Hij was presentator bij de radio. Zijn stem had het in zich om hier en daar wat late hormonen wakker te maken. Afzenders waren er niet, het merendeel van de briefjes bleef anoniem – de gehuwde dames keken wel uit. Soms stond er een straat en nummer – een adres bewoond door louter een voornaam –, dan weer stond alles er. Naam en voornaam, adres, leeftijd, gewicht en soms zelfs een hartje erbij. De briefjes waren steevast lief, moederlijk bezorgd, ze schiepen vertrouwen en formuleerden iets dat leek op een boodschap van liefde. Liefde die radio tot het einde der tijden waardevol maakte als het beste gezelschap waartoe de fantasie in staat leek.

Jeroen antwoordde altijd – als er tenminste een adres vermeld was. Dat hij de boodschap begrepen had. Dat het fijn uitzenden was voor dames met zoveel stijl. Hij meende het. Achter elk vleidend complimentje schuilde een wereld van empathie die hem dankbaar maakte. Toch kon hij nooit in extenso reageren. De tijd was er niet, wel de vrees dat hij onvoorzichtig was door iets aan te moedigen dat kon uitlopen op nare stalking. De omroep had hem trucs bijgebracht om vlot te reageren op het geveel, zonder er bang voor te zijn.

Een weekje later intensifieerde de strooplikkerij van Renate De Leeuw in de gedaante van een tweede brief – hetzelfde handschrift, dezelfde toon, maar iets feller, iets intenser, met superlatieven als ‘nooit eerder’, ‘ik kan je niet zeggen hoezeer’, ‘alleen jij weet’ en andere opstoten waaruit bleek dat hij haar ziel midscheeps geraakt had. Terwijl Jeroen haar gewoon blij had willen maken met het antwoord dat ze verdiende. Maar zo was het wel goed geweest. Nu kon hij niet opnieuw antwoorden. Zonder melig te worden. En bezig te blijven.

Jeroen was een autodidact, hij woonde vaak lezingen bij om gevoelige onderwerpen en hun welig tierende misverstanden wat beter te leren ontzenuwen, onderwerpen waarvan zijn bus en tram vergeven waren in hun zeer concrete opdringerigheid: witte privileges en racisme, gender en diversiteit, kinderen op de vlucht, Turkije aan de Leie.

Soms meende hij luisteraars te herkennen onder de aanwezigen. Zo zag hij enkele dagen later Renate De Leeuw – god ja, nu wist hij weer wie ze was! – na afloop van een lezing. Een lezing over gender, ras en seks. De spreker beklagde zich over de verzekerde werking van racistische vooroordelen tijdens het online daten. Hij had alle stereotiepe standpunten zorgvuldig gefileerd, zonder duidelijk te maken hoe je de laakbare automatismen uit de wereld kan helpen. Er was na afloop een levendig debat ontstaan onder de mensen die hun boek lieten signeren: het gonsde van de seksuele fantasieën rond onbekende mannen, een Indisch meisje nam het op voor een weelde van onbenut gebleven libido in de strijd tegen burn-outs en een jongen die de grotesk verwijfde versie

leek van Michael Jackson hekelde de erbarmelijke kennis van kamasutra-standjes bij zwarte mannen uit Afrika.

Toen de suppoost zijn stem verhief om aan te kondigen dat de zaal over een kwartier zou sluiten, trad de dame van rond de zeventig nader, ontspande in het aanschijn van Jeroen, die nog een laatste glas stond te ledigen. Ze had een licht ongelovige uitdrukking op haar gezicht, trok een handschoen uit, gaf Jeroen een hand en vroeg toen, met een kille ondertoon in haar zachte keelstem, een sonore stem die uit de diepte van haar melancholie leek op te wellen: ‘Heeft u mijn brief ontvangen?’

Jeroen vond het lichtjes aanmatigend en zweeg.

‘Mijn tweede,’ benadrukte mevrouw De Leeuw, ‘mijn tweede brief.’

‘Ja, maar ik krijg veel van die brieven en weet niet goed wat ik erop moet antwoorden,’ zei Jeroen. Het was eerlijk. Hij stak zijn beide handen vooruit en haalde spontaan zijn schouders op.

‘Zo’n mooie brief, en u vergelijkt die met banale fan-mail?’ zei mevrouw De Leeuw schamper. Ze sloot haar oogleden een paar seconden, draaide zich om en liep hantain weg.

De week nadien werd er aan de deur gebeld. In de videofoon zag Jeroen de donkere schim van een vrouw verschijnen. Een vrouw die hem dringend wilde spreken, zei ze. Jeroen schrok. De schim sprak met de stem van mevrouw De Leeuw. Toen ze wat terugweek en haar hele lichaam in de video verscheen, zag hij dat ze gekleed was in lila en een lichtblauw sjaaltje droeg. Jeroen was naakt, hij kwam net uit de badkamer, zijn donkerrode pull en denim jeans lagen niet in de buurt.

‘Nee, niet nu,’ zei hij.

Jeroens papegaai, een grijsborstparkiet met de bijnaam Quaker, deed alsof hij rammelde van de honger, nam een tralie in zijn bek, klapperde met zijn vleugels en herhaalde egoïstisch, omdat hij overtuigd was dat het tijd werd om zijn voederbakje te laten vullen: ‘Nee, niet nu.’ Zijn kooi stond bij het raam. Hij kon zich altijd omdraaien en naar buiten kijken. Wel handig, als hij even afwezigheid wilde veinzen.

Een week later zaten er twee boeken in Jeroens brievenbus. Het ene over het nut van de filosofie – een open deur, die Jeroen gauw dichtgooide. Het andere over het leven na de dood, hoewel Jeroen alleen een oneervolle dood vreesde, net zoals de antiëken. Jeroen veronderstelde dat hij kon kiezen welke troost beter bij hem paste: de filosofie of het leven na de dood. Er zat geen briefje bij. Maar hij wist wie de afzender was. Soms hoeven de dingen niet heel expliciet geformuleerd te worden.

Dit was slechts een begin. De volgende dag kreeg Jeroen, zonder te weten wat daar de aanleiding voor was, een hele zak met homeopathische middelen thuisbezorgd. Sint-Janskruid tegen hoofdpijn, vruchten en vezels tegen stress, melkwei voor allergieën, lavendel om beter te slapen, hondenmelk voor de liefde, bloedwortel voor de seks, je kon het zo gek niet bedenken of het zat erbij. In een bruin flesje, een grijze pilletjesstrip, in potjes en dopjes die letterlijk uit zijn brievenbus vielen.

Jeroen zocht het verband tussen de leveringen. De boeken gingen over het leven na de dood. De homeopathie over het leven voor de dood. Wat de dood zelf erbij

kwam doen, zo verscheen Jeroen in een visionaire flits van evidentie, zou hij later wel ontdekken, in een verder stadium van deze vreemde belaging. Voorlopig moest Jeroen aan een verzorgingstehuis denken, aan zuurstoftanken en buisjes die in en uit je neus gaan. Aan zijn eigen oneervolle dood, dacht hij.

Meer leveringen volgden: onuitgepakte boxershorts, tangaslips, gewone en ongewone onderbroekjes van al dan niet geregistreerde handelsmerken, pasta, blauwe bessen, bramen en frambozen, boerenkool, fruitsalades, uien en sjalotten, koffie, chocolade, specimen van eigen wafelenbak en ander bederfelijk voedsel. Eerst nog in zijn brievenbus, nadien in een zak onder de brievenbus.

Weer een week later stond heel de gang vol met zakken levensmiddelen, aangevuld met dozen waspoeder, grote flessen Cabernet Sauvignon en kleine flesjes Bowmore Barrel Aged, netjes verpakte lakens en thermische dekens van kasjmier, handdoeken met bamboedesign, toilet-papier met aloë vera... Jeroen kwam thuis in een walhalla waar alleen superieure kwaliteit gold. Toch was het niet prettig meer om de voordeur te openen en bang te moeten zijn dat dingen tevoorschijn zouden springen en rollen die thuishoorden in een geïmproviseerde superette.

Jeroen liet ze staan, de zakken met weinig samenhangende onwenselijkheden. Je had ze moeten zien pronken in al hun versheid en verscheidenheid. Neem ons mee, schreeuwden ze de medebewoners en passanten toe. Laat ons hier niet staan, we hebben heus iets beters te doen dan langzaam te vervallen. Zijn jullie dan zo verwend en rijk, dat er geen enkele bekoring meer uitgaat van

ons? Het begon te ruiken naar een niet te temperen tragedie.

Eerst reageerde niemand van de acht appartementen. Een paar dagen later kwamen de eerste klachten. E-mails naar iedereen, met de ironische vraag wie zijn frigo was vergeten te vullen. Opmerkingen over de vervaldatum van eieren en andere kakelverse lekkernijen. Er hing al een weeë geur in de kleine hal: was het wachten tot die zou evolueren in de ondraaglijke stank van rotte eieren? Mensen worden vlug nerveus wanneer er dingen gebeuren die niet binnen hun dagelijkse gewoonte vallen.

Jeroen deed alsof hij zich niet aangesproken voelde. Hij kon altijd zeggen dat de leveringen anoniem waren, zonder naam van een ontvanger erbij. Maar iets in hem revolteerde daartegen. Hij wist weer dat zijn geweten een stem had. 'Ruim op, die handel,' zei die stem. Dat deed hij dan maar.

Hij nam de zakken op en zette ze na middernacht aan de deur. 's Morgens belde hij de sluikstortlijn. Een vriendelijke dame noteerde zijn naam en adres, vroeg of hij de dader kende, merkte dat Jeroen koel 'nee' zei, reageerde met een onderkoeld 'oké' en liet het verder na te polsen naar de inhoud van de gedumpte zakken. Als ze maar netjes op straat stonden. 'Het is vast na zonsondergang gebeurd? O, dat weet u niet. Geen probleem,' zei de dame.

Meer leveringen arriveerden. Grotere leveringen. Twee zakken werden vier zakken. Vier zakken acht. Jeroen werd alsmaar banger om thuis te komen aan het einde van de werkdag, geplaagd als hij was door die ene vraag in zijn hoofd: welk teveel zal er nu weer klaarstaan?

Oeps. Iemand schreef ironisch naar de andere medebewoners dat de leveringen 'wel weg mochten'. Niemand beaamde dat ei van Columbus. Want iemand anders zou toch het klusje moeten klaren. Iemand anders zou zich aangesproken moeten voelen om de daad van het dumpen bij het woord te voeren. Iemand zou dan eerst voor zichzelf de prangende vragen rond het dumpen moeten beantwoorden: hoeveel kan worden gedumpt, en waar, of bij wie, met welk excuus? Niemand durfde het aan om al die vragen op te lijsten, nog minder om ze te beantwoorden. Er was gewoon niemand die zich aangesproken voelde. De zakken bleven voorlopig even staan. De geur die ze verspreidden was nog niet pregnant genoeg.

Al voelde Jeroen zich geroepen om het voortouw te nemen – de kans was te klein dat de leveringen niet voor hem bedoeld waren –, toch vond hij het moeilijk om prompt in actie te schieten.

Midden in de nacht werd hij badend in het zweet wakker uit een vreeswekkende droom waarin hij een levering had weggebracht die de ware geadresseerde, een vrouw uit het appartement beneden hem, kwam opeisen. De kans dat dit zou gebeuren, was schier onbestaand, maar Jeroen moest het voordeel van de twijfel respecteren. Verontwaardigd reagerende vrienden vonden dat Jeroen het voorwendsel van een niet nader gedefinieerde rechthebbende kon benutten om zich niet aangesproken te voelen, en net als alle andere bewoners de boel een tijdje te laten verkommeren.

In een poging tot zelfvermaak klikte Quaker met zijn tong. Hij herkende de besluiteloosheid van Jeroen, die

op allerlei plaatsen in de kamer bleef stilstaan om even te overleggen met zichzelf.

Onderweg naar de lift zag Jeroen de praatgrage oudjes die de parterre bewoonden schijnbaar onverschillig passeren. Ze hadden de gewoonte elk onderwerp, zelfs het meest triviale, aan te grijpen om een gesprek te starten. Nu voelden ze niet eens de behoefte aan een gesprekje over de achtergebleven zakken. We zwijgen erover, hoorde Jeroen hen denken, dan is het ons probleem niet, dan zijn het onze zaken niet.

Uiteindelijk, toen hij aan de rand geraakt was van zijn geduld, de rand die het begin markeerde van een rottingsproces dat meningen zou doen verzuren, vatte hij de koe bij de horens, laadde alles in zijn auto en reed ermee naar een daklozencentrum in de Seefhoek. Hij koos voor De Biekorf, omdat de naam zo mooi klonk. Heel zijn auto zat volgestouwd met de overdaad van de moderne tijden. Zwervers en onderdrukten keken hem na. Hij voelde zich Sinterklaas, onderweg naar de paskamer.

Bizar gevoel: een zelfverklaard spartaan grossierde in een weelde van gratis producten om onvervulde basisbehoefte te bevredigen. Zijn rondreizende supermarkt trok veel aandacht onderweg.

Bij de poort van De Biekorf ontmoette hij alleen grote ogen. Nooit zulke blije gezichten gezien. Het meest in trek waren de pizza's, de ijsjes, de chocolade, de cola. Jeroen mocht altijd nog eens langskomen. Liefst met iets versere leveringen. Stevige handdrukken beklemtoonden die gouden logica.

Enkele dagen later volgde nog maar eens een levering.

Opnieuw een paar zakken dagverse overvloed. Schaamte zeeg neer op Jeroens hart, als deed hij zich te goed aan het tekort van zijn medemens. Hij had het opeens heel druk, of maakte zichzelf dat wijs om niet te moeten terugkeren naar het daklozencentrum. Hij voelde zich nog wat schuldiger dan de vorige keer wanneer hij alle spullen als zwerfvuil buitenzette en opnieuw de sluikstortlijn verwtigtigde. Ze maakten er geen probleem van. 's Avonds was alles weg. Er kwamen deze keer geen vragen van Jeroens huisgenoten.

'Waar ben ik toch mee bezig?' galmde het in Jeroens hoofd. 'Waar gaat dit eindigen?'

Opnieuw werd een brief besteld. Onleesbaar, of toch bijna: Jeroen las de brief diagonaal, detecteerde alleen woorden als 'onze liefde', 'in het verleden' en 'eeuwig'.

Een paar weken verstreken, zonder verrassingen in de brievenbus. Toen, aan het einde van een vermoeiende werkdag bij de radio, vond Jeroen bij thuiskomst een stevig dicht getapete, grote en dikke omslag tussen zijn krant en de reclamefolders van de dag. De inhoud was een boekje van de Duitse Benedictijnenpater Anselm Grün: *De Lichtengel*. Mevrouw De Leeuw had zich vereenzelvigd met een buitenaards wezen, maar haar boodschap was niet louter virtueel: er zat ook geld tussen de gekartonneerde omslag en de schutbladzijde. Veel geld. Heel veel geld zelfs. Jeroen telde snel de kraaknieuwe biljetten en kwam al gauw in de buurt van duizend euro. Hij stond sprakeloos voor de nog geopende brievenbus in het halletje, keek achterdochtig om zich heen, klapte snel het deurtje dicht en vergrendelde het, niet begrijpend wat

de betekenis van een corrupte engel voor mevrouw De Leeuw kon zijn.

Er zou meer volgen. Meer ongevraagd geld uit hogere sferen. Een weekend later zat er opnieuw een bolle omslag in de bus. Zonder boekje van Anselm Grün, maar met een kaart waarop mevrouw De Leeuw gekalligrafeerd had: 'Voor jou'. Vijftienhonderd euro. Voor Jeroen.

Maar hij wilde het niet. Hij was niet van plan de aalmoes zomaar te accepteren. Deed hij dat toch, zou hij achtervolgd worden door wroeging. Misschien besefte mevrouw De Leeuw het morele dilemma van een beloning waar een verlangen naar voorkeursbehandeling van afstraalt, een beloning voor iets dat nooit ontsproten was aan de geest van de begunstigde. Jeroen had geen recht op zoveel geld, vond hij, het was niet om een aantoonbare reden verdiend. Hij wilde er afstand van doen. Maar hoe? Hij kon het toch niet zomaar weggooien?

Jeroen stapte naar een lokaal kantoor van de politie. Onderweg had hij zich ingebeeld terecht te komen in een vrijzone van onvriendelijke morele betweterij, met dames die na een onthaldend 'Wat kan ik voor u doen?' hun gelaat tot een glimlach plooiën om nog tijdens het formuleren van de eerste zorg een teken van verlichting uit te stralen, met wat stil naar de klager toegeschoven koffie erbij. De werkelijkheid was anders. Aan een grote balie waar je stewardessen met tickets naar verre bestemmingen verwacht, verscheen een grote, bazige politieagent die zijn dominant karakter de vrije loop liet door heel precieze vragen te stellen, met wenkbrauwen op onweer kritisch van onder zijn pet naar Jeroen te kijken, hem te onder-

breken bij elk spoor van wantrouwen en in zijn antwoord elk begrip weg te gommen dat bij andere vragen hoorde. 'Dat is niet wat ik vraag. U moet heel precies zijn, anders staan we hier morgen nog.' Een oude typemachine had het allemaal eerder meegemaakt, onder het trage gebeuk van een lamme vinger.

Jeroen ving bot, zoveel was duidelijk. Hij liet de in een van de zakken aangetroffen krant met het adreslabel van mevrouw De Leeuw zien: 'Geen bewijs,' zei de agent schouderophalend.

'Hoezo, geen bewijs?' Jeroen onderdrukte zijn ongemak.

'Het is niet omdat er een krant bijzit die aan haar verstuurd werd of zou worden, dat zij degene is die het geld stuurt of hele winkelzakken vult.'

'Maar zo kun je toch elk bewijs ontcrachten?' Jeroen kon zijn ergernis niet verstoppen. Hij sprak krachtig en zelfverzekerd.

De agent hief zijn handen om een stroom verwijten voor te zijn. 'Meneer, de tijd van vermoedens is al lang voorbij. Daar kunnen wij mensen niet mee lastigvallen.' Hij ging wat verder van Jeroen afstaan.

Jeroen wilde nog wat argumenteren, maar de balie-man werd onderbroken door een dringende oproep van zijn mobieltje: 'Ha, schatje...' Hij glimlachte, knikte en humde. 'Ik heb ze in de koelkast gezet... Op de onderste plank, kijk maar...'

Jeroen slikte zijn woede in, kneep alleen de spieren in zijn voorhoofd samen. De politieagent beëindigde zijn telefoontje, stak een wijsvinger op, zei gehaast 'een

minuutje' en verdween daarop ettelijke minuten in de krappe coulissen van zijn ambtelijk bestaan. Het nieuwe wachten duurde lang: collega's van de agent liepen voorbij met alle moorden en inbraken, cyberchantages en burenruzies van Antwerpen. De vooroorlogse typemachine op de achtergrond kreunde onder het dagelijks gehamer. Jeroen moest zijn tijd beiden met een oude *Flair* die iemand had laten liggen.

'Wat? Hebt u sluikstort buitengezet?' zei de agent plots. Hij was uit het niets herrezen. Zijn ogen leken uit te puilen. 'Maar dan bent u zelf een sluikstorter, meneer.'

Terug op straat klonk het in Jeroens herinnering haast alsof hij zelf zijn postbus had gevuld.

Jeroen schreef de wijkagent aan. Hij had niet de gewoonte mensen in zijn directe omgeving lastig te vallen – en al helemaal niet met dingen waarvoor hij zich vaag wat schaamde, omdat je ze toch zelf moet oplossen, vond hij.

De wijkagent stuurde *zijn* team: twee agenten, wat oudere mannen, geroutineerd, bijdehand, tactvol en voorkomend. Opnieuw het hele verhaal.

Jeroen liet de digitale foto zien van de krantenclose-up die hij op zijn mobieltje gestockeerd had, met daarop duidelijk leesbaar het adreslabel van zijn stalkster. 'Stuur ons die maar digitaal door,' mompelden de mannen. Ze zouden erachter aan gaan. Ze dronken nog een kop koffie, vertelden hoe afwisselend het werk bij de politie wel was, dat al bij al zo'n beetje bizarre belaging tot de lichtere vergrijpen behoorde en Jeroens beroofde nachtrust niet eens waard was, en dat ginds in het kantoor heel wat dringen-

der en ernstiger dossiers lagen te wachten – gelukkig geen moorden, o nee, die kwamen heel zelden op hun pad. Ja, het beroep had ook zijn mooie kant, Antwerpen was echt Chicago niet. 'Tot ziens dan maar, we lossen dit zaakje wel op – samen.' Een knikje en een zwaaitje, deur dicht, liftkoker naar beneden, agenten buiten.

Het weekend nadien kwam Jeroen de mannen tegen op een soort kleine liefdadigheidsbazaar, om de heropening te vieren van de Londenbrug, een klapbrug van het Hollandse type, die altijd nieuwsgierige Boven-de-Moerdijkers aantrekt. Ze stonden een frietje-met-bitterballen te proeven bij een van de geïmproviseerde frituren en hotdogkraampjes, ze hielden samen met hun collega's op de drukke kade een oogje in het zeil bij zoveel in kokend vet gebakken spijs. De dikste agent, goedlachs en opgewekt door een eureka-gevoel dat hem opzocht, hield zijn friet met bitterballen in de ene hand en graaide met zijn andere in zijn binnenzak, om de geplooid uitdraai van een internetpagina tevoorschijn te toveren, met daarop, omringd door drukke tekst, een foto van mevrouw De Leeuw.

'Hé Jeroen, herken je haar gezicht?' vroeg de agent, die een pokerface volhield.

'Ja, deze dame is het,' zei Jeroen, 'ja, ik ben er zeker van, dat is inderdaad mevrouw De Leeuw.' Zijn wangen kleurden lichttroze, zijn mondhoeven gingen spontaan omhoog.

Meer werd er niet gevraagd of gezegd.

Er zou iets gebeuren, de agenten waren in staat om met de nodige tact een soort och-ja-natuurlijk uit te lok-

ken in het hoofd van mevrouw De Leeuw, een inzichtelijke donderslag bij heldere hemel die haar overtuigen kon dat het tijd werd om Jeroen met rust te laten. Jeroen rekende erop.

Helaas, het was nog wat te vroeg. Enkele dagen later vond Jeroen in zijn brievenbus post met hetzelfde, inmiddels vertrouwde handschrift. Met tegenzin scheurde hij de stevig dichtgekleefde envelop open. Hij trof een blauwe, gevouwen wenskaart aan met daarop, in gouden letters, een gekalligrafeerde spreuk van opnieuw Anselm Grün:

*Wie wil, zoekt een mogelijkheid.
Wie niet wil, zoekt een reden.*

Binnenin trof Jeroen, tot zijn schok, opnieuw geld aan. Massa's geld. Briefjes van twintig en vijftig euro. Hij wilde ze niet tellen, stopte de kaart meteen weer in de geopende envelop, dropte ze opnieuw in zijn brievenbus, sloot die en liep snel weg. Jakkas, dacht hij alleen. Geld. Steekpenningen. Zwijggeld. Het stinkt.

Later op de dag maakte hij opnieuw zijn brievenbus leeg, telde het geld en stelde vast dat de dame tweeduizend euro had ingesloten. Wat moet ik ermee? vroeg hij zich af. Ik moet even wachten.

Quaker merkte dat er iets aan de hand was. Hij wiebelde van de ene poot op de andere, krabde zich achter zijn oor.

Jeroen had een tijdje zitten suffen. Iets in hem deed hem naar de telefoon lopen en het nummer van het politie-onthaalkantoor van Ekeren vormen. Nog maar eens een

andere afdeling van de wetsdienaren. Wijkagent, *Blauwe Lijn*, Oudaan, Ekeren... Jeroen wilde best even de gelegenheid benutten om te ontdekken hoe de politie van Antwerpen functioneerde. Deze keer duurde het een hele tijd voor hij iemand aan de lijn kreeg die wilde luisteren – de ene telefoon werd naar de andere doorgeschakeld. Uiteindelijk kwam een lieve dame aan de lijn. Jeroen zei dat hij zich ongemakkelijk voelde met die gift.

‘Is het wel een gift?’ vroeg de dame. Ze klonk neutraal.

Quaker begon erbarmelijk te schreeuwen en met zijn vleugels te klapperen. Veren vlogen in het rond.

‘Ik zou niet weten wat het anders is. Maar wat het ook mag zijn, ik voel me niet op mijn gemak met zoveel geld.’

‘Waarom niet?’ vroeg de dame. ‘Het is u geschonken. U kan ermee doen wat u wil.’

Jeroen aarzelde even. ‘Zal ik het voor een goed doel bewaren? Wil u dat ik het naar het politiekantoor breng?’

‘Nee, vooral dat niet,’ zei de dame geschrokken. ‘Het is een geschenk, u kan ermee doen wat u wil,’ herhaalde ze. ‘Goed doel, waarom niet.’ Haar stem bleef emotioneel, helder.

‘Maar is dit geen stalking?’ probeerde Jeroen.

De dame dacht na. ‘Dat zou ik niet denken, nee. Om te stalken moet je iemand dag en nacht bestoken met onaangename dingen.’

‘O,’ zei Jeroen alleen.

De dame bracht haar stem naar een luider niveau. ‘Toch zou het best zijn dat u een klacht indient’.

‘Dat dacht ik ook,’ zei Jeroen. Hij zag meteen de uitdagingen van het klagen: in welke toonaard doe je dat,